

Dvadeset i tri godine u isusovačkom redu

“Otkrio sam da u evanđeljima nema nikakva temelja za dogme Rimokatoličke crkve.”

Ta rečenica zapanjila je evanđeoskog pastora Samuela Vilu kad sam mu je izgovorio stojeći pred njim u svojoj crnoj svećeničkoj opravi. Očekivao je da sam došao k njemu po neki savjet, no ja sam već putem sile istine i djelovanja Božjega Duha bio osvjedočen i jedva sam čekao da mu objasnim što sam sve otkrio u Svetom pismu, to jest u Bibliji.

Moja je odluka bila čvrsta, premda je sâm taj korak bio bolan i opasan – i to osobito stoga što sam ga donio u Španjolskoj, gdje sam živio. Naime, nakanio sam napustiti svoj položaj profesora i ravnatelja Lojolina zavoda Barcelone i Tarrase, kako bih bio vjeran svjetlu koje sam bio primio.

Rimokatolička crkva nije prava Crkva

Na taj su me korak naveli brojni razlozi. Četrdeset i tri godine sam bio iskren katolik, petnaest godina intenzivno sam se školovao, deset godina služio sam kao svećenik i omiljeni govornik pred velikim skupinama i dvadeset i tri godine živio sam kao isusovac, to jest jezuit. Nakon svih tih iskustava došao sam do uvjerenja da Rimokatolička crkva nije prava Crkva Isusa Krista. Nakon trinaest godina pojačanog bavljenja apologetskim spisima došao sam do nepokolebljivog uvjerenja. Znao sam argumente s kojima svaka strana brani svoju vjeru i sve sam ih kritički preispitao.

Posegnuo sam za Biblijom i pokušao u njoj pronaći dogmu o nepogrešivosti, to jest o nezabludivosti, papâ. Nisam je nigdje našao. I gdje u Bibliji piše nešto o suzdržavanju od jela prije uzimanja euharistije ili nešto o misi? Nisam našao ništa o tome. Što više sam proučavao, to sam više uviđao da je pravo kršćanstvo nešto sasvim drugo negoli rimski katolicizam. Što više sam istraživao Bibliju, to sam više bio osvjedočen u tu istinu. U katolicizmu se Isusa prikazuje kao nekakvog fosila, lešinu, kao nekoga tko je prikovan na križ – u svakom slučaju, kao nekoga tko više nije živ. Zbog toga Katolička crkva u svojoj vjeri ne može pobuditi pravu ljubav prema Isusu, a ondje gdje nema ljubavi za Njega, nema ni mogućnosti spasenja. U tome ne mogu pomoći ni mise, ni devetnice, ni škapulari, ni medaljice, ni slike svetaca. Sve je to beskorisno kad nema prave ljubavi i istinske vjere, a takva ljubav može postojati samo ako je netko uvjeren da Krist živi i da je Njegova žrtva dovršena.

U katolicizmu spasenje ovisi o svakom čovjeku osobno, o množini njegovih molitava, o nošenju škapularâ, o njegovu štovanju Marije, o primanju hostije ... Sve to i još mnogo drugoga dovelo me do spoznaje da naučavanje Rimokatoličke crkve ne može biti istina. Rado bih da i ti sâm, dragi čitatelju, postupiš kao što sam postupio ja! Meni su to bila nadasve ozbiljna pitanja.

Glad duše

Katolik s takvim spoznajama nalazi se u vrlo teškom položaju. Pogoden je sav njegov dotadašnji život, prismo okruženje i odnosi s vlastitom obitelji i prijateljima. Kad napusti Rimokatoličku crkvu, smatra se da je to učinio zbog samo dva razloga: ili je duhovno bolestan ili se zaljubio – ili pak i jedno i drugo. Kako pak su velike nutarnje nevolje iskrenih katolika! Pa i kad svaki dan pribivaju misi, neprestano ih muči pitanje: “Jesam li spašen ili sam izgubljen? Je-

sam li se ispravno ispovjedio?” Oni uopće nemaju mir. – Zar je to prava religija? Gdje u Evanđelju nalazimo bilo što o tome da bi se duše trebale tako mučiti? Kada su Isus Krist i apostoli primjenjivali takve postupke?

Prekrasno je to što naše srce može znati sljedeće: spasio nas je Isus Krist, naš Gospodin, i spašeni smo po milosti! Spasiti nas ne može čak ni držanje Božjih zapovijedi. Tako je i Pavao rekao: *Ne osujećujem milost Božju: jer ako je opravdanje po Zakonu, onda je Krist uzalud umro* (Galaćanima 2,21). Ljudsko spasenje ovisi jedino o Isusu Kristu, našem Bogu-Spasitelju.

Isus je pravi put

On je put i nikada nije rekao da bi put bila Crkva. *Ja sam put, istina i život: nitko ne dolazi k Ocu, osim po meni* (Ivan 14,6). Ali Rimokatolička crkva želi sama biti put i imati svu vlast nad istinom,

kako bi je oblikovala prema svojoj volji. Da bi to mogla činiti, putem svećeništva preuzela je mjesto Isusa Krista, a autoritet Biblije nadomjestila autoritetom sebe same.

Svakome tko želi naći istinu htio bih dati jedan jedini savjet: što je moguće češće čitaj sveta evanđelja i poslanice Novog zavjeta. U njima ćeš saznati što pravi kršćanin treba vjerovati i činiti.

Ja nikada neću moći dovoljno zahvaliti Bogu za to što me doveo do sebe i uveo u istinu. Moj otac i ostala rodbina žalosni su zbog mene, zato što sam, po njihovu mišljenju, otpao od vjere. Ali onaj tko naslje-

duje Isusa i Njegovu riječ čita u svoji njezinoj čistoći, bez dodataka i iskrivljavanja koje je Rimokatolička crkva stoljećima uvodila, ne može biti otpadnik od istinske kršćanske vjere.

Od samog svog obraćenja Luis Padrosa je bio marljiv navjestitelj Evanđelja. Skrbio je i za neke zajednice vjernika i pisao knjige. Na posljetku je djelovao u okvirima jedne mjesne zajednice vjernika na Istočnoj obali Sjedinjenih Država.